

VORATINKLIAI

Gamtoje aš stengiausi išausti žodžių peizažus – upes, ežerus, miškus. Ir nepajėgiau, o gal nesugebėjau? Tos akimirkos plaukia, išsisklaido kaip nerealios, niekada nematytos, neišgyventos...

Siela veržiasi į gamtą. Peržiūrėta, iščiupinėta daugybė reginių – nepakartojamų, kaskart vis naujomis spalvų gamomis kerinčių.

Gamta – spalvų, kvapų valdovė. Jaučiu tų užmarštin nueinančių akimirų skausmą, kurio niekuomet neatsikratysiu. Tai druska ant žaizdos, kuri nepaliaus skaudėti ir jaudinti tol, kol būsiu gyvas.

Primirštų akimirų šiluma. Ji slegia lyg vienatvės ratas. Ji iš kitos medžiagos. Ji negali baigtis.